

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2269/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог "ББ" а.д., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Борислав Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1038/2019 од 01.04.2019. године, у седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1038/2019 од 01.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1038/2019 од 01.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 706/2018 од 12.02.2019. године, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од септембра 2015. године до фебруара 2018. године, са затезном каматом наведеном у изреци и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 77.975,00 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Одбијен је захтев тужиоца у делу за исплату затезне камате на износ парничних трошкова за период од пресуђења до извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 1038/2019 од 01.04.2019. године, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени благовремено изјавио ревизију из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), а

којом је прописано да се посебна ревизија може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија, како је прописано ставом 2. наведене законске одредбе.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда. Наиме, запослени има право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора. Ово право запослених произилази из члана 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са изменама и допунама), док се висина ових трошкова ближе регулише општим актима послодавца. У ситуацији када послодавац ово право запослених не искаже у платној листи запослених, како је прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду, терет доказивања да је запосленима исплаћена накнада ових трошкова, је на послодавцу, у конкретном случају на туженом. Из чињеничног утврђења нижестепених судова произилази да накнада за исхрану и накнада за регрес за коришћење годишњег одмора нису садржане у заради тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужбом поднетом 16.08.2018. године, тужилац је тражио исплату трошкова на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у укупном износу од 256.000,00 динара. Поднеском од 07.12.2018. године тужилац је снизио тужбени захтев и предметну накнаду затражио у укупном износу од 372.739,55 динара, колико износи и вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 404. став 2. и члана 413. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић